שגעת הטבעת

חופת שרצים

זוגות שמתכננים חתונה מכירים היטב את הסחטנות של בעלי האולמות, הטעם המפוקפק של הדי־ג'יי והקריזות של מעצבות השמלות. חתן נרגן אחד החליט לשבור את קשר השתיקה ופתח בלוג עצבני שמתעד את מסע הייסורים בדרך אל גן האירועים

צחי כהן ◆ איור: **לילך מדר**

נרגן
מתלהבת

"ההתלבטות הראשונה הייתה לגבי השנה. אני רציתי מאוד להתחתן בשנת 2019, בתקווה שהכלה המתלהבת תשכח את החתונה, ואילו היא התעקשה על השנה הקרובה. לאחר ניהול משא ומתן קשוח ולא מתפשר, החתונה נקבעה לשנה הקרובה, והתחלנו להתלבט לגבי העונה. אני הצעתי בעונת המונסון, אבל גם תרגיל ההשהיה הזה לא עבד, לאחר שהכלה המתלהבת הפנתה את תשומת ליבי לכך שאין בארץ מונסונים"

(מהבלוג "החתן הנרגן והכלה המתלהבת")

כשעודד (שם בדוי), איש מחשבים בסוף שנות ה־20 לחייו, הציע נישואים לחברתו שאיתה גר יותר משנתיים, הוא לא ידע שעם התשובה החיובית ייפתח מסע ייסורים שאותו הוא מכנה "מיגרנה בת חצי שנה". מיגרנה שכוללת החלטות מטופשות על צבע מפיות, מפגשים עם רבנים הזויים, התמוטטויות עצבים, מרידות מפרכות ושאלה אחת עיקשת: למה הייתי צריך את כל זה?

במקום לקטר רק לחברים ולכלה לעתיד, החליט עודד לתעד בלשון חדה ובכנות את הקשיים בדרך לחופה בבלוג באתר "תפוז" בשם "החתן הנרגן והכלה המתלהבת" (blog.tapuz.co.il/thegrumpygroom).

"לכתיבת הבלוג הייתה תכלית תרפויטית בשבילי", הוא מסביר. "רציתי לשחרר קיטור מבלי לפגוע בכלה המתלהבת ובבני המשפחה. עם הזמן הבלוג צבר קוראים נאמנים וגם מעריצים שכתבו לי, 'סוף סוף מישהו אומר את האמת, חושף את השקר והצביעות שמאחורי הסיפור הזה'. התחלתי להבין שבעצם אני עושה פה שירות קטן לציבור. אם חשבתי שאני לבד בעניין הזה ושאולי אני המשוגע, שמחתי לגלות שרבים חושבים שאני בעצם נורמלי, ושהסביבה קצת יצאה מדעתה".

מה כל כך מטורף בטקס של מיסוד הקשר?

"זה לא הטקס, אלא מה שנהיה ממנו. התוכן הרומנטי והמשפחתי נעלם בתוך הפאר, ההדר והיותר־מדי־גלדיולות־ובראקטיבי. אני קורא לעשות דברים יותר סולידיים, שיאפשרו להתחבר למה שזה באמת צריך להיות: טקס שחוגגים בו את האהבה עם ריסים מעפעפים ולבבות באוויר. אם הצלחתי לשכנע כלה מתלהבת אחת להירגע, עשיתי את העבודה שלי. המתלהבים צריכים לזכור שביום המחרת לא באמת יזכרו איזה עיצוב היה לשולחן, ולא מה לבש הזוג, או אם היו שני זיקוקים או שישה. אני מפנטז על חזרה לחתונה בנוסח הקיבוץ של פעם: קטנה, ללא קייטרינג במאות שקלים למנה ובלי גן מצויץ. משהו משפחתי ומחמם לב".

מה אשתך חשבה על הבלוג?

"הכלה המתלהבת התלהבה גם מהבלוג, על אף שהרבה פעמים היא כיכבה בו, ולא תמיד בצורה מחמיאה. היא אמנם לא לקחה חלק פעיל בכתיבה – מלבד פוסט אחד בעניין החיפוש אחר השמלה – אבל היא השתתפה במחשבות ובהכנות לקראת כל פוסט. הבלוג עזר לתקשורת בינינו – תוך כדי חוויות שקרו לנו אמרנו, 'זה חייב להיות בבלוג, זה שווה פוסט'".

***

"פגשתי את סיתון וסיתונית שעד היום נזכרים בעוגה ובעיניים מצועפות בחתונה המושל־ל־ל־מת שהייתה להם. אחרי הנשיקות והחיבוקים הם שאלו אם נהניתי, ואני עניתי כמובן! (שלא, היה ממש כיף! (כמו לעמוד באוטובוס ליד אדם ממש מסריח באמצע אוגוסט, כשהוא מושיט יד לתפוס באחד העמודים). אבל אז הגיעה השאלה שנאלצתי להפעיל עבודה במלוא המרץ את בלוטות הצביעות וזה־לא־משהו־שאני־גאה־בו - 'אהבת את האוכל?'"

עודד, ששינה אחרי החתונה את הסטטוס שלו לבעל רטנוני, מעדיף שלא לחשוף את זהותו, שכן בבלוג מוזכרות דודות לא אהובות, חברים שערכו חתונות מגוחכות ובטוחים שכולם נהנו, ועוד טיפוסים שעלולים לזהות את עצמם כדמויות גרוטסקיות למדי.

"הייתה חתונה של חבר טוב, שבה ממש סבלתי", הוא נזכר. "הוא הביא רב מומר, אלא שהוא היה צרוד באותו ערב, והפך לרב המגרגר. הטקס כלל לא פחות מ־40 דקות גרגור, שגרמו לכל האורחים למתקפת פיהוקים. כמובן שלא יכולתי לומר לחברי הטוב את דעתי הכנה. כאן גם נכנס, הקטע של הצביעות: אין לי מושג איך הייתה החתונה שלי. כולם אמרו לי שהיא הייתה נהדרת, אבל אף אחד לא יגיד מילה רעה, גם אם האוכל היה בצבע זרחני. בהיעדר כנות, התפתח מדד משונה לבדוק אם חתונה הצליחה: עד איזו שעה היא נמשכה, וכמה אנשים רקדו עד הסוף. זה מגוחך".

אם כל כך לא רצית, למה התחתנת?

"כי כולם סביבי רצו: הכלה שאותה אני אוהב בכל ליבי, המשפחה, החברים. אם אני היחיד שלא מעוניין, למה שאהרוס לכולם?"

אפשר להתחתן בצנעה, לא חייבים טקס גדול ומפואר.

"הכלה רוצה שמלה, מוזיקה ודודות עם פאייטים. גם הורי החתן והורי הכלה רוצים את כל הטררם, וגם החברים, ובקיצור – כולם רוצים דודות עם פאייטים על רחבת הריקודים. בהתחלה עוד הפגנתי מול המשרד לענייני חתונות גדולות ושללתי את קיומה של מסיבה גדולה, אבל ללא הועיל".

מה הכי עיצבן אותך בהכנות לחתונה?

"שהכל בסופו של דבר נראה אותו דבר. ואם זה ככה, בשביל מה צריך את כל הטרטורים? אתה נדרש כל הזמן להחלטות קטנטנות המקבלות משמעות הרת גורל. למשל – ואני מקווה שהקוראים יצליחו לעכל את הדילמה האיומה – איזה פרח יהיה על שולחן. לכל פרח תעריף שונה, ויש להכפיל את מחיר הפרח הבודד במספר השולחנות. אז מגיע שיעור ציור ועיצוב: באיזה צבע צריכה להיות המפה, ירוק אפונה או ירוק תפוח? וכל ההכנות המדוקדקות האלה נעשות בשביל אירוע שאף אחד לא באמת זוכר.

"חתונה היא הצגה אחת גדולה, ואפשר להבחין בזה בצילומים המבוימים של החתן והכלה. החיים שלנו הם קצת יותר מאשר פוזה בגן הבוטני הסמוך או הישענות על הקיר היענר־אותנטי בשכונה נידחת. על העניין הזה גם התעקשתי: בחתונה שלי לא הסכמתי להיכנס לתחפושת ולא השתכנעתי ללבוש חליפה ועניבה, כי אני לא הולך חנוט בחיי היומיום. לבשתי מכנסיים יפים וחולצה מכופתרת, ואפילו איימתי על הכלה המתלהבת שאם יציקו לי יותר מדי, אחליף לכפכפי אצבע ולפיג'מה של פו הדוב. האיומים, יש לומר, עשו את שלהם".

***

"איך ניתן לזהות גימיק בחתונה? זהו אותו רגע שבו 1% מהאולם אומרים 'איזה רעיון מקסים, זה הרבה יותר טוב מהחתונה של אביבית ואביבי', עוד 98.9% מהאורחים אומרים 'זה בטח הצד של החתן הגו את הקשקוש הזה. אם חושבים על זה, אשפוז כפוי וממושך אחרי החתונה זה לא רעיון כל כך רע'. 0.1% מבאי האולם אלו מפעילי הגימיק, שסופרים את הבוחטות הרשרשות ליד מפל המים המלכותי (עם רמקול שעושה פך־פך־פך להעצמת האפקט), מחככים ידיהם בהנאה ונוסעים בטנדר עם הכיתוב מאחור 'להרוויח כסף בקלות ומיד? שאל אותי כיצד'"

בין השורות של הביקורת החברתית מבצבצת התקווה שזוגות יבינו שחתונה עושים בשביל הכיף, לא בשביל הרושם. הבלוג החתרני הצליח לעורר הזדהות, בעיקר אצל גברים, שלא מצליחים להבין למה פיסת הבד הזאת, ששוכרים לערב אחד ומכונה שמלת כלה, צריכה לעלות כל כך הרבה. לדעת הכותב, השמלה מייצגת את "השיתוק שאוחז בהיגיון הנשי כשעוברים ל'מצב חתונה: קור לבן'. יש לי תחושה שככל שיש לך פחות כסף, השמלה מנופחת יותר מאבנים קטנות שעלולות לגרום להתקף אפילפסיה בגלל כל קרני האור הזוהרות מהן".

היו גם גולשות שסברו שההמולה סביב החתונה מוגזמת?

"לבלוג היו הרבה יותר מזדהות משהאמנתי שיהיו. מתברר שהרבה בנות חושבות שלא צריך את כל כאב הראש הזה, אבל יש לחץ חברתי ומשפחתי. צריך שני בני זוג עם עמוד שדרה מפלדה מחוסמת כדי להצליח לא להתחתן. בואו נשים את הקלפים על השולחן עם הגלדיולות: אם צד אחד לא רוצה להתחתן, והצד השני כן – תהיה חתונה, אין טעם להתנגד".

מלבד השמלה, איזו עוד הוצאה היא מוגזמת ממש?

"הטבעות. שיגעון הטבעות התחיל כבר בהצעת הנישואין. הכלה המתלהבת קיבלה טבעת, כמעט התעלפה, הסתכלה על הטבעת, כמעט התעלפה שוב, הסתכלה על הטבעת בפעם השלישית והתקשרה לאמה, שהגיבה בהתעלפות. כלות מתלהבות קופצות משמחה מחתיכת מתכת, ששוקלת במקרה הטוב כמו שלושה פרעושים שבעים. זו מתכת נוצצת ואבן עם אורות במחיר שכולל יותר מדי אפסים. אכן, הציוויליזציה הגיעה רחוק. כשרכשתי אותה, חשבתי לעצמי שכשהרב ישאל מתחת לחופה אם קניתי את הטבעת בכספי ואם היא שווה פרוטה, אבכה בכי תמרורים ואניח כובע לתרומות ליד סידור הפרחים שבבסיס החופה.

"בכלל, במהלך החיפוש אחר האולם מגלים עולם שלם של חידושי שפה והמצאות: בקיץ דואגים שלא יהיו ברחשים בשיער של הדודות, אז נדרשים לשלם על 'ערפול זבובים'; באולמות השונים צריך לשלם דמי התחברות למערכת הסאונד, כי אם לא, תצטרכו להביא טייפ ממש גדול מהבית; במרבית המקומות נדרשנו לשלם גם 'דמי ניהול גן' או 'תשלום למנהל האירוע', שמשלמים לא בצ'ק או באשראי אלא – ור"ש לקורא אהוד אולמרט – במזומן, בתוך מעטפה".

מה הגימיק הכי מאוס, לטעמך?

"זיקוקים. כשהחתן והכלה מתחילים לפסוע לאורך השביל אל החופה, לפתע פורצים זיקוקים. למה שהזוג המאושר ירצה לתת תחושה של יום העצמאות ולהרעיש בפיצוצים מפחידים? עוד גימיק מזעזע פגשתי בחתונה שנערכה בלילה, תחת כיפת השמיים. כל אורח קיבל בלון לבן, שחוט משתלשל ממנו, והוראה לשחרר את הבלונים אחרי שהחתן ישבור את הכוס. מאות עיגולים לבנים עם זנבות רוטטים עשו את דרכם אל הלבנה הבהירה. האם יש צורך להסביר או שהמטפורה המזכירה את ההוראות של 'דורקס' ברורה? עוד דבר – שכשתקום יום אחד ועדת החקירה בעניינו

»»»

"על הבוקר נשלחתי לסידורים: למשוך מזומנים עבור הטיפים, לארגן רוגלעך למאפרת. הגעתי הביתה עם הלשון בחוץ וגיליתי את הכלה מחויכת. כל הבוקר פינקו אותה"

"במהלך החיפוש אחר אולם מגלים עולם שלם של המצאות: בקיץ דואגים שלא יהיו ברחשים בשיער, אז נדרשים לשלם על 'ערפול זבובים'; צריך לשלם דמי התחברות למערכת הסאונד, כי אם לא, תצטרכו להביא טייפ ממש גדול מהבית"